

Skrubeby väljer komminister.

AF SIGURD.

Gamle Lindman var död; der hade hängts hvita gardiner för alla fönstren i komministergården, och de trotsa benen, som i trettio år stampat uppbor den lilla predikstolstrappan, hade lagts till ro utanför kyrkomuren vid södra vägen der vårsolen först helsade på när drivvorna smulto.

Gamle Lindman hade varit föga lard, och så var han "klen i sin predikstol". Der hade blifvit prestbist i stiftet ett år efter det han tagit sin studentexamen. Då hade biskopen skrivit och lågat sin vän, teologie professorn i Upsala, om "han inte snart hade några unga arbetare att sända i Herrans vingård". "De voro inte färdiga ännu," svarade professorn sin högtårade broder. Men det blef varre och varre att upprätt-hälla prästen i stiftet, och så skref biskopen omigen: "Har du några stadga och gudfruktiga ungdomar med god berömmelse för ett vackert lefverne, så få vi i Guds namn taga dem som de äro, änså om de icke i sina färdigstrecken äro så skickliga som de borde."

Adant gick an på den tiden, och på det viset hade gamle Lindman på sin tid blifvit prest i stiftet ett år sedan han kom till Skrukeby komministergården för att vara i sin tjänst. Men dermed var också hans beförordningsbana stängd, ty pastoral-examen vägrade sig Lindman inte på. Och nu satt hans gamla hyvthärga, darhandta enka der i Skrukeby komministergård med sina två flickor, som inte blifvit gifta, och räknade veckor och dagar till "extra nådårets" slut, då en ny komminister skulle komma och tränga dem ut ur det gamla hemmet och sätta sitt skrifbord på fars gamla plats och rubba både slagbord och perfrågade soffan, ja, själva salsskänken, som inte varit flyttad från vägen på trettio år.

Och gamlafrun och Anna och Gustafva de älskade bara att den nye komministern måtte vara en snäll man, som inte för för hårdt fram med "husrotan", vid af och tillräddessynen, ty då, hade nämndemannen sagt, kunde lätt hela det lilla boet, enda jordiska behållningen af trettio års oförtruet arbete och jernhård sparsamhet, strykas ned.

Så blef der uppsatt förslag och så kommo profpresterna och predikade och döpte och be-grafade och gjorde sig så rara de kunde, och mes-sade för altaret, antingen nu vår Herre gifvit dem sångrost eller ej. Anna och Gustafva hö- de dem alla tre och böjde sig ned i bänken och grät tyst när de sågo dem stå där uppe i den gamla, mörka, bläckiga predikstolen der de sett far så långt de kunde minnas tillbaka. Och efter tjänsten bjödo de profpredikanten på middag, efter kyrkoherden var ungkarl och bodde längre bort. Och så blef det kallstekt och äggmjölk och "arma riddare" i långa banor, och så fingro profpresterna se salig fars bylertporträtt och gamlafrun tog deras händer mellan båda sina och bad "Herran valdsamma pastorns ingång och ut-gång, om det nu var hans vilja att sätta pastorn här." "Så följdes kanske ett och annat ord om att taktet var en smula öfver och blåsbalkarna ute i fahuset inte alldeles sådana de borde vara och att Lindman var gammal på slutet och huset fat-tigt; och alla tre profpresterna lofvade att vara så beskedliga vid synen.

Nu skall jag säga det blef ett granskande och bedömande af profpresterna ute på kyrk-backen både före och efter tjänsterna sondaga-na mellan profven och valet. Det är i grunden en vacker tanke att församlingarna själva skola få kalla sina herdar, men det är tyvärr så oöf-terligt sällan, som de tåflandes presterliga förtjen-ster ensamt komma under ompröfning vid valet i de konsistoriella galler. Och prestvaldiskus-sionen på Skrukeby kyrkbacke var synnerligen jordisk.

— Si go da, Lars Petter! Tack sjeli. Då va en grann följa du har.

— Jaha, Ljungskärbarn som skjussade hit Strömqvisten te profvet, han sa att om Ström-qvisten blir prest här så vill han genast köpa ett litet bra ok, å då så lofte Ljungskärbarn, han skulle rekommendera Blåsan, å då får ja allti lite mer än på marken för na.

— Jaa, Hocken å profpresterna tänker du rösta på, Lars Petter?

— Ja si, tänkte ja da vore nåt allivara da fara ma Blåsan så vella ja ha hit Strömqvisten, förstas.

I själva kyrkogårdsgrinden står nämndeman-nen i kyrkobli i doffelytterrock och galoscher, bredbent och styf. Han vill ha pastor Karlsson, for han är den fästaste af de tre och har omöj-ligen råd att till en början sätta upp bostället, utan det finge nog nämndemannen arrendera för ett par hundra kronor eller lite hvad han ville ge.

— Go da, nämndaman!

— Go da, Bengt! Nää, hur tänker du rösta vid valet?

— Joo, bå ja å min qvinna tötte så innerligt art om Lundgrens predikan.

— Jaa, du ännar väl rösta på honom då?

— Ja, da hade ja allt tänkt...

— Ja, men då vore allt ändå bäst du röstade på Karlsson, Bengt.

— Kors i allan där, hva säger nämndaman-nen? Den darsingen, som höll på å tappa barnet i altaret och inte hordes öfver de tu eller tre varmeste bankarna.

— Å ja tötte han hördes mörke bra, men hvar och en har sin frihet. — Nu velle ja bara fråga dej om da passade, sej för dej å lemna mej tebaks di der tretusen dalerna, du länte å mej i tur sen, ve mesommarstien?

— Harre Jesses, nämndaman lelle, han vell väl inte gora mej rent ölockli. Sätter nämnda-man nån vidare stat på et, ska Karlsson gerna få min åttingsröst.

— Du messförst mej, Bengt. Inte vell ja tvinga nån, inte. Men sen ja hör vi å öfverens i allt annat, ska ja nöck försöka låta dej ha di tretusen så länge.

Inne i sockenhuset diskuteras saken mera of-fentligt.

— Ja tötte bäst om Lundgren. Då han prof-vade va da slut ve halft ett, ändå da va två krest-ningar å ett helgårdssonnalik.

— Ja, han va nöck qveckstäl å resalverad, men han ska ha en djadrans hoper å ongar, sax eller sju stocken.

— Fy för sjötan, där blir fattigdom och elände å i röa rippet. Då va minnsann inte mer än jemnt för Lindmans som bara hade sina två mamseller.

— Nå da röstar vi väl för Karlsson, som å ogeiter, så göra vi nämndemannen i velen, för han vell ha bostället.

— Nå ett prestahus vell vi ha å ingen ongar. Hurdant å da inte te körkeharrens? Ja har suttit der många timmar telikes å inte fått så nöck sän hvasken en doppekopp eller en släter.

Å Karlsson han geiter sej nöck om han får rö-sterne.

— Å så skulle vi skjuta hop te bröllopspre-sent å bygga åreportar, som Hårebodabarna när deras prest tog hem sin qvinna! Di ga an ett par rögrinleta tuckvarterstusar å gjorde en åre-port, som blåste ner å höll på å slå ihjel bå fruena å pian. Nå tack, Johan i Bosgård, då bäst må en som å geiter förut så en ser hva en får för en prestatu.

— Strömqvisten i Ljungskära finge vi när-mast te å hämta. Då bara två mil å då jakeln å låta kreaturen löpa vagarna att flötclass län-ger i själve vårdarna.

— Å da en göhåll fru han har?

— Fy katten, hon å dotter te gamle länsmän Blomberg, som alltid va en jäfve ve folket å allti löck härassvagen bra nöck. Jo, da vore en prestatu som sto i mantal!

— Nu å ni oersonlig Ola i Bergagårn.

Strömqvistens qvinna kan ja va en snäll å göhåll menska, fast far hånas va en rackare.

— Å djekla ägg bier djekla ongar, å Ström-qvisten får aldrig nåt kall i sväfars gestic, da säkert som sex då.

— Ja, men han har två grabber, som har fallandesoten, å så ska da va en sän uslinge te å vella ha ut sina rättigheter.

— Ja, Gu hjelpe oss för di presterna, di har en då fatt för synens skull. Da va en kolpor-ter te mitt i hina veskan, en rekti skrällar te kolpor, som va go te å tala di grannaste Gues-or, en kan vella tänka sej, i tu eller tre timmar å inte ha ett ord skrefvit. Å han sa, att om da bara vore löfitt att han finge ble prest här, så skulle han ble et för bara bostället utan bå öfter och tjonde å matskott, så han.

Så resonerade de goda Skrukebyborna hit och dit under tills valdagen kom och den vordige häradsprosten med sin röstlängd klef inori al-tarskranket efter högmessans slut, och socknens länge magre adjunkt, för hvilken ordet annu inte hannit bli kött, traskade efter och slog sig ned vid ett litet bords såsom valnotarie.

Folket i kyrkans tapackade bänkar var som elektriserad. Nu hade alla tagit sitt parti, for den ene eller andre af profpresterna, och allt ef-ter som rösterna föll: "Lundgren!" "Karlsson!" "Strömqvist!" emottogs den röstande med arga blickar och illtulla hvisknings å motpär-män då han, som vid röstningen måst lämna fram på stora gången gick tillbaka till sin bänk. Resultatet var följeligen öfver, splittringen stor.

"Ett fjerdedels mantal Olskroner: hemmans-egaren Arvid Håkansson!" ljud prostens stam-ma.

En liten linbårig gubbe i en af de bortersta stolarna vill resa sig: "Du röstar väl på Lund-gren?" sa hans granne till hoger och kramade hans näfve.

"Arvid Håkansson!" ljud det för andra gån-gen från altarrunden.

"Röstas du inte på Strömqvisten så vankas da smör!" försäkrade Arvids granne till ven-ster.

"Arvid Håkansson här?" sporde prosten för tredje gången.

"Slapp ut mej, slapp ut mej! Å ni rasan-nes?" pustade den lille linbåriga.

"Pränvarande!" sa prosten, och Arvid i Ol-skronen lät dervid bero.

I öfvervåningen hos kyrkovården i Ljungskära kyrkby hade vice pastor Strömqvist i he-la sex månader haft sitt hyrda hem. Som konsistorie skjutshäst hade han flackat från missiv till missiv i femton år. Och så hade han låtit sitt dumma, enfaldiga hjerta tala under tiden och gift sig, obefordrad och "på Guds försyn" för åtta år sen. Fyra barn och sju förslagsrum till små magra gäll had han fått under tiden. Barnen voro lrya och matfriska, men förslags-rummen hade inte haft tur med slg vid valen. Knappt hade man blifvit hvarsmär på ett ställe, så bar det af till ett annat, och lilla fru Ström-qvist grät och tog ned och lade ihop och skryn-kade sina hvita, släta gardiner, som voro hennes stolthet, och så gnodde man i väg några mil till en annan socken. Skulle de då aldrig få något eget hem? Till slut afundades hon torparhy-strurna, som, huru fattiga de än vore, dock slup-po fara från socken till socken likt vattnet öfver stenarna.

Nu var valdagen i Skrukeby inne. Pappa var blekare än vanligt, åt bara ett af sina vanliga söndagsfrukostägg och såg inte att lilla Greta steg på tå och räckte honom munnen då han skulle gå åt kyrkan.

När han kom hem sått mamma vid fönstret och såg utåt vägen.

— Ännu kan intet bud vara här, Anna.

— Trör du... tror du att vi få något bud?

Pastorn svarade inte. Han kände inom sig, att slog det fel äfven nu, då skulle han få, svårt att resa sig efter det slaget.

Barnen hade hört pappa tala om den lilla röda komministergården med veranda och hvita knutar, med sjö och påronstråk bakom.

— Är det i dag vi få Skrukeby, pappa?

— Får Karin en egen liten kalf, som är riktigt, riktigt Karins egen!

— Slipper lilla mamma då att nån sin mer ta farnor och farfar från vägen å lägga gorn i köferten å gråta för sina gardiner?

Så der jollrade de båda äldsta oupphörligen. Pastorn svarade intet; han bara strök deras små gula huvuden och hans underläpp darrade. Det skulle dock vara allt för grymt om hoppet sveke äfven nu.

Visaren gick med snigeligång öfver urtaflan ute i matrummet. Nu kunde budet varit här, om det färdats efter häst.

Och visaren kröp fram minut efter minut. "Är kaffet varmt derute, Stina?" Å det är nog nödig omsorg! Här kommer nog intet bud, som skall bjudas kaffe. Nu borde det varit här om det så gått till fots.

Tick tack, tick tack! Klockan är halt fö. Farnen ha blifvit sömniga ett efter annat. Rap-pa, du kan gerna stänga farstudörren; här kom-ber ingen nu. Allt är förbi...

Hvad var det? Någon möter pappa i trö-stun... Tyst, hvad är det han säger?

— Ja sulle barasten hit te pastorn å tala om att då å rätt som så att vi ha röstat in an te vår komminister i da...

Hennes hjerta blef för fullt. Hon sprang in till barnen och gömde sitt huvud på kudden, bredvid lilla Lina.

Så hade då Gud ändtligen gifvit dem ett hem!

Hvad tändstickorna fingo se.

AF SIGURD.

I djupa skogen hade den smäckra, på stam-men nästan hvitfria aspen vuxit. Dess systrar växa helst i hagar och åkergården, men denna asp hade trängts på sidorna af gran och fur och stod som ensam löfträd i skogsparken. Kanske var det derföre, som dess stam var så rak, dess växt så kraftig? Äfven bland växterna i den ortagård, som heter menskligheten, händer det, att den äldste växten, trängd af lägre och grö-re, reser sig stoltare och tår sig praktigare. An-ön den i gynnsammare vilkor fått skjuta i höj-den bland jernbördiga stammar.

Då hördes skri i skog och oxars tramp på frusen skarsnå. Och snart skar skarptandad säg in i aspens hvita stam, och kronan vippade fram och tillbaka i luften, och så toli hon till jord med brak, och krossade många plantor små, precis som när bland oss en storman faller.

Öfver kärr och moras, öfver landsväg och gata med trottoir vid sidan gick aspens fard. Och i tändstickfabriken grepo sägar och andra maskiner dess hvita stam, och på kvällen af den tionde dagen efter det hon stätt rank och stolt i furuskogen, var den höga aspen millioner små fina hvita stickor.

När fabriksklockan ringt till qväll och ar-betsalarna voro öde och endast gamle natvaktens stappleande steg hördes derutanför, började stickorna röra på sig och nickade och vinkade åt hvarandra och kommo öfverens om att en sådant pers hade de aldrig varit med om förr, och undrade hvad som närmast skulle hända och huru det skulle gå dem i den stora, vida världen.

Och när jag följande dag händelsevis kom in i fabriken och låt en hand full stickor rinna mellan fingrarna, så undrade jag precis detsam-ma, och tänkte så länge derpå, att jag drömde derom på natten. Och jag tyckte att del kom till att bli på själva julkvällen som just de der stickorna togos i upplysningsens tjänst, och jag tyckte precis att jag kunde följa dem, der de kommo hvar på sitt håll i olika askar, och se allt hvad de sågo.

— Nu kommer det!" tänkte den första stickan, när en gammal skruppen, darrande hand sköt ut lådan med tummen och grep just henne bland femtonhundra kamrater. Ratsch! sprakade stickan med lust, for hon visste att de hade stic-kor på själveste höfvet, och hvem vet... Men hennes mission i världen hade bara blifvit att tända ett litet talgljus ute i en stuga på ljungheden i gamla Finnveden.

Det var dock pyntadt efter råd och lägenhet, äfven der. Blecksakerna skeno på hyllan, enris låg på golvet och sovel stod på bordet. Tysta och stilla gingo de gamle derinne och stökade. Tysta och stilla plockade de i sina klutar och doningar, som de skulle ha till julnatten i mor-gon. Hvad skulle de också låta om? De hade varit tillsammans i sju och fyrtio år, och lifvet på heden ger inte många samtalsämnen, och kampen mot nöden väcker ingen lust att kuttra om kanslostämningar när man är öfver sjuttio år. Men när far slutat med maten och betänk-samt strök af skeden mot tröjarmen sa han:

— Undras hur grabban har et nu?

Gumman tittade upp. Hon hade visst un-drat på detsamma hela qvällen. Men hon svarade ingenting, hon bara drog en djup suck. Inte slitet och släpet ute på ljungheden, inte mångårig skilsmessa kan qvåva moderstans-lan.

— Ta hit kortet, Stai!a!

Kistlocket slogs upp och psalmboken togs fram. Mellan bladen låg ett temligen nedslått porträtt af ett rödblommigt ansigte med uppnåss och pannlugg.

— Då måtte gått na bra; hon har bå hatt å solparasoll å handskar på näfvarna, sa far.

— Ja, Gu gifve då, man då underlitt att hon inte skrifer...

Och så blef det inte taladt mer på hele jul-natten i backstugan ute på heden. Men länge sedan det smala talgljuset var släckt och skinn-fällen bredd öfver två gamla, skrupna, krokiga gestalter, sträpade fyra skumma ögon ut i mörkert och längtade två glömda hjertan efter ett ord, en helsning från sitt enda barn.

— Rör dej inte, mitt englabarn, för då dam-ma du hela välfagnaden i golvet. Bära jag får fan till stickor! si så der ja!

Det var min andra sticka som gick. Hon spred ljus öfver en ungarlsdublett. Serviett på spelbordet. Punsch, portvin, konfekt och mar-melad. Ost och smör och "kallskum". Och en flaska Clignot.

— Sän kilig gosse, du är! Kom hit får jag pussa dej. Å jostaress, se hummer!

Och "grabban" derute ifrån heden slog sig ned i gungstolen och grep sig till en början an med en half pilsnär.

När notarien tändt taklampan öfverfölls han af en-plötslig känsla af åckel. Han tänkte på jularna förr, derhemma i salen med gran och koral från gamla klavéret och pappa och mam-ma...

Nej, fy tusan, Strömbo! Inte duger det att stå och blotna till! Alla menskor, som man kan gå i cirkulation med, ha ju rest åt landet eller gått bort i familj! Hva tusan ska man hitta på? "Menniskan är ett sällskapsdjur".

— Sätt dej i soffan, Lina! Du blir ensam fru på festen, så genera dej inte, min unge! Här å da? Ska englabarnet ha en allra som lillaste, perla att reta aptiten?

"Grabban" har blifvit fin, de två år hon varit i Stockholm. Hon rynkar på nisan åt "pome-ransen" och racker fram sitt champagneglas.

— Usch nej, slå i strutaglet må samma, Janne!

Ratsch! Min tredje sticka. Hon blef för-lagen för det hon gjorde så lite effekt. Det var blandande lust förut i den eleganta-salongen. Min stickas uppgift blef blott att tända sista lju-set i den strålände, glittrande julgranen.

Det var första gången sedan aspens fall som stickan såg en släkting från skogen. Men de kände hvarandra inte. Stickan dog med sin tändsats, och granen vissnade, tum för tum un-der all glansen och präkten, precis som menni-skohjertan ibland, när det blir för mycket med julgransdekorationer på fracken.

Barnajubel och dans kring gran. Pappa och mamma aro också vid strålände humör. De aro unga ännu och kunna njuta af lifvet. Ingen sorg, som de inte kunnat förmå hvarandra att glömma, har ännu träffat dem. Derföre kunna de heller inte förstå huru den unga guvernant-ten derborta vid pianot kan vara så der "otref-elig och trumpen". Herer Gud, har hon inte fått både pelskappa och granatarmband kanske!

— Men snälla fröken, var då lite glad! Ni rent af stör fröjden för smättingarna genom att sitta och stirra så der som hans kunglig höghet Hamlet på sin höge pappas vålnad! skämtar bar-onen-principalen.

Fröken biter sig i läppen, vänder sig bort och far hastigt med nasduken öfver det lilla röda ansigtet. Så tar hon sina små elevs händer och hoppar dansande genom hela våningen un-der det nya, klara damanter af "renaste vatten", en ung flickas tårar, oemotståndligt tränga sig fram om och omigen i de långa, mjuka ögon-fransarna.

Suckars lilla fröken! I fjor klädde de jul-gran i eget bo; det gångna året har beröfvat dig far och hem, och din tanke lår här till mammas lilla gavelfrum i staden och till syskonen, som nu aro spridda öfver hela landet.

Men krypa på sig, fröken! För all del krypa på sig! För en pelskappa och ett granat-arm-band kan man då verkligen fordra att slippa se molna ansigten på julafton.

De hade älskat hvarandra i åtta år, men icke kunnat bygga bo foran just nu till julen. Huru kär var ej hvaranda liten sak, som de drogo till det turliga hemmet! Sjelfva hushållets första tändstickspaket betraktades med ett intresse, som om det varit ett antikt konstverk.

Min fjerde sticka var med der. Hon fick låta sitt lif för grenluset. En liten fin, mjuk hand drog henne behändigt ur lådan och strök eld med trott besvär, ty en funlig karl med tün-drande ögon och ett hjerta, som slog som om det velat spracka sönder västen, stod och kramade handens egarinna om lifvet af alla krafter.

— Nej, men George då! Var stilla! Ser du, jag tände alla fyra grenarna med en och samma sticka!

— Det var rätt, lilla hustru! Du mins väl hvad din gamle morbror sa på bröllopsdagen?

— Nej...

— Ska ni lefva på Georgs lilla lön, så behöf-va ni min själ "hushålla med svafvelspetorna", sa han.

Och så skattade de och så kysstes de. O, hvad de kysstes! De voro själve som två sprakande tändstickor; men man kunde se på dem att ingendera af dem skulle "blossat upp" utan mot sitt eget bestämde hjerteplan, att lilla fru-n ej höjde till den sort, för hvilken jag erinrar mig att en poet, som en gång drog paralleller mellan flickor och tändstickor, varnade i följande strof:

"Frukta dem, som genast tända,
Hvilket plan de råka på?
Omka dem, som oanvända
Kastas hän i lifets vrå"

Mina femte, sjette, sjunde och åttonde stic-kor "togo inte". Ack, det är så med "säker-hetsstickorna" nu för tiden. Så der en fyrtio procent "tappa hufvet" i det afgörande ögonblik-ke.

Dömdom dem mildt! så går det när det gäller för en stor del menniskor också!

Nu tro... or jag det kan vara ti... id
Att tänka, på jefra... hängen...

sludrade det i den råniga trappan i det gamla huset vill Vaksalagatan.

(Forts.)

ETT SPECIELT FRITT TILLBUD.

Hvarje läsare af denna tidning som skänker ett hufvud på sitt eget språk och adresserar det till

Scandinavian Department,
Miles Medical Co., 54 Hart, Ind.,

emottager fritt tillbudt:

1. En vacker bok med färgad afbildning af Bräddans (samma färg) på ena sidan. Skriften på den andra sidan. Också en af de bästa böcker på engelska.

2. What's Wrong? En underbar "puzzle" bok, illustrerad.

3. What to Eat? En underbar mat-sedlar på frukost, lunch, middag och suppe.

4. Character of Faces. Hur man kan läsa en persons och hans vänner karaktär i ansiktet. Många illustrationer.

5. The Story of Hand. Hur man kan läsa det som en hand uttrycker i hvar dess linjer. Många illustrationer.

6. Om ett af de bästa böcker och adresser.

Scandinavian Department,
Miles Medical Company, 54 Hart, Ind.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN.

Alla sectioner med jemna num-mern af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 20, hvilka ej aro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som en ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, eller storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om home-steadtagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commis-sioner of Immigration, Winni-peg", eller till det respektiva lo-kala landkontoret erhålla rättig-het att låta ett ombud uttala till-trädesbeviset för honom. En af-gift af \$10.00 erläggas för för till-träde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande home-stead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namli-gen:

1) Genom att minst sex måna-der bygga och bo på landet hvar-je år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga ho-mestead, bor på en farm i grann-skapat af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylls, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhål-lit patent på sitt första home-stead, eller Certificat för utföran-det af sådant patent attesterat af i den ordning, som foreskrives i Dominion Lands Act, samt erhål-lit tillstånd för ett andra home-stead, uppfylls skyldigheten un-der tiden före patentets erhål-lande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin per-manenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylls bostad-skyldigheten genom att vara bo-satt upp på nämnda farm.

5) "Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhän-gande.

Homesteadtagare, som vill till-godgöra sig förmåner af be-stämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforder-liga stallbyggnader, samt dessut-om hafva 80 acres ordentligt in-bägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent